

Een dankbare gedachtenis aan

Truus Boerrigter – Dijkers

echtgenote van Hennie Boerrigter

Ma is geboren in Tubbergen op 16 januari 1939. Zij was de zesde in de rij van de 9 kinderen van Hermanus Dijkers en Maria Kroeze en ze kreeg van hen de namen mee: Geertruida Maria Johanna. Ze had een mooie, zorgeloze jeugd in haar ouderlijk huis. Haar hart lag altijd bij het verzorgen van andere mensen want op 16 jarige leeftijd ging ze al werken in de verzorging in het St. Elisabeth ziekenhuis in Almelo en later in het verpleeghuis in Delden. Op 31 oktober 1963 trouwde ze in Tubbergen met Hennie Boerrigter, met wie ze ruim 39 jaar heel gelukkig getrouwd is geweest. Ze gingen als een van de eerste bewoners, aan de Hendrik Wetterstraat 2 in Albergen wonen en mochten daar de gelukkige ouders worden van Lisette en Jacqueline, later de schoonouders van Johan en Gerard en weer later de hele trotse grootouders van Esmée, Bryan en Bjorn. Zorgvuldig regelde ze samen met pa haar huishouden en stond altijd klaar voor haar man, kinderen en kleinkinderen. Ma hield van gezelligheid en sfeer in de buurt en in huis en altijd stond er een vers bouquetje bloemen op de tafel. Zelf zag ma er ook graag mooi en verzorgd uit. Haar ontspanning vond ze in de damesgymclub in Albergen en het DCA. Ze kon erg genieten van fietstochtjes en uitjes met haar gezin. Daarnaast bleef haar zorg en belangstelling als alfa hulp ook uitgaan naar zieke en ouderwordende mensen en haar huis stond ook altijd gastvrij voor hen open. Zorgen en verdriet zijn haar echter ook niet bespaard gebleven. Met de veel te vroege dood van 5 van haar broers en zussen

heeft ze altijd veel moeite gehad. De kracht om, ondanks dat alles, toch positief in het leven te kunnen blijven staan vond ze in haar geloof dat ze van huis uit had mee gekregen en in haar vurige devotie tot Moeder Maria: het kaarsje voor het Mariabeeld in huis bleef altijd branden! In februari 2001 werd ze zelf door een ernstige ziekte getroffen, ook daar heeft ze zich dapper door heen gevochten. Een grote klap was het voor haar dat de ziekte in oktober 2001 opnieuw de kop op stak. Vol goede moed onderging ze de voorgeschreven chemokuren en ze voelde zich steeds sterker worden. Heel dankbaar was ze voor de steun die ze daarbij onophoudelijk van haar man, de kinderen, kleinkinderen, familie, buren en kennissen mocht ondervinden. Klagen deed ma nooit, ze verwerkte alles liever alleen en voelde misschien zelf meer dan ze wilde weten. Na de 9^e chemokuur bleef ze zwakker dan voorheen, herstelde moeielijk. Ma kreeg steeds meer bijkomende klachten. Met zeer zware hoofdpijn werd ze uiteindelijk opgenomen in het Twenteborg ziekenhuis in Almelo, alwaar ze, gesterkt door de sacramenten van de zieken, op zaterdag 23 november 2002 tenmidde van haar gezin vredig is overleden. Dankbaar voor alle goede jaren en liefdevolle aandacht voor ons allen geven wij haar leven uit onze handen over in de handen van de levende God in het vaste vertrouwen dat zij nu in vrede voortleeft bij hem en al haar overleden familieleden. We hebben haar lichaam te ruste gelegd op het parochiekerkhof in Albergen.

Voor uw bliken van belangstelling tijdens haar ziekte en medeleven na het overlijden van mijn lieve vrouw, onze moeder en oma, zeggen wij u onze oprecht dank.

Hennie Boerrigter
Kinderen en kleinkinderen

Albergen, 27 november 2002